

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/1193/2015
Identifikačné číslo spisu:	5911203174
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5911203174.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Kutuzovova 8, proti žalovaným 1/ Ing. E., bývajúcemu v J., 2/ Doc. MUDr. T., bývajúcej v C., obaja zastúpení JUDr. Ivanom Klementisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Mudrochova 2, o určenie vlastníckeho práva, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 6 C 24/2011, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2015 sp. zn. 8 Co 634/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Ružomberok rozsudkom zo 6. marca 2014, č.k. 6 C 24/2011-261 určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou parcely registra „C“ zapísanej na liste vlastníctva č. XX, vedenom pre obec O., katastrálne územie O. ako pozemok parcela č. XXXXX - zastavené plochy a nádvoria o výmere 1905 m² a na žalovaných 1/ a 2/, každý v podiele 1 a žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni trovy konania vo výške 293,40 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Mal preukázané, že podľa vyvlastňovacieho rozhodnutia č. E. z 3. decembra 1956 Československý štát zastúpený Vojenskou stavebnou správou v Žiline vyvlastnil časť pozemku o výmere 1116 m² vo vložke č. XXXX, č. XXXX/XXXXX - lúka o výmere 5942 m² (pôvodný vlastník E. v podiele 1/1). Následne bol do pozemkovoknižnej vložky č. XXXX podľa Geometrického plánu č. XXXXX z 3. mája 1956 k parcele č. XXXX/XX pričlenený diel „a“ o výmere 940 m², čím vznikla parcela č. XXXX/XX o celkovej výmere 2056 m² vo vlastníctve Československého štátu - Ministerstva národnej obrany. Ďalej mal preukázané, že za účelom preberania svojej parcely č. XXXX/XX o výmere 650 m² si E. nechal vyhotoviť geometrický plán č. XXX/XX-XXX-XXX. z 21. septembra 1961, v ktorom napriek tomu, že sa nejednalo o totožný pozemok s pozemkom vo vlastníctve štátu, bol označený rovnakým parcelným číslom XXXX/XX, ktorý predal V. (G.). Súd prvého stupňa z odborného posúdenia a stanoviska k právnemu a skutkovému stavu KNC parcely č. XXXXX/X vypracovaného GEOPLAN, s. r. o. zistil, že prvá chyba vznikla v geometrickom pláne č. XXX/XX-XXX-XXX, v ktorom je uvedené duplicitné

parcelné číslo XXXX/XX a druhá chyba vznikla pri zápise kúpnopredajnej zmluvy G., keď zapisovateľka, napriek svojmu oprávneniu, zapísala parcelu č. XXXXX/X o výmere 650 m² na list vlastníctva č. XX V. a zbytkovú parcelu č. XXXXX/X zapísala na list vlastníctva č. XX, i keď geometrický plán č. XXX/XX-XXX-XXX neriešil zostatok parcely č. XXXX, ale len odpredávajúcu časť a parcela č. XXXXX/X sa zapísala na list vlastníctva č. XX neoprávnene. Zo znaleckého posudku znalca z odboru geodézie a kartografie Ing. G. č. XX/XXXX zistil, že v roku 1961 došlo k duplicitnému označeniu iného pozemku oddeľovaného od PKN parcely č. XXXX/XX podľa geometrického plánu č. XXX/XX-XXX-XXX a pozemok parcela KNC č. XXXXX (v súčasnosti zapísaný na liste vlastníctva č. XX) je od roku 1965 chybné zapísaný a vlastníctvo k parcele KNC č. XXXXX je správne vedené podľa vložky PKN č. XXXX, čo je parcela PKN č. XXXX/XX identická s parcelou č. KNC č. XXXXX. Žalovaní odvodzujú nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnému pozemku označenému ako parcela č. CKN XXXXX o výmere 1905 m², zapísaného na liste vlastníctva č. XX na základe Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 6 D 218/2008, Dnot 141/2008 po poručiteľovi E.. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že poručiteľ v čase smrti nemohol byť vlastníkom parcely CKN č. XXXXX o výmere 1905 m² a teda žalovaní nemohli nadobudnúť vlastnícke právo k spornej parcele ako dedičia. K aktívnej legitimácii žalobkyne uviedol, že nástupníckou organizáciu Ministerstva národnej obrany Československého štátu na území Slovenskej republiky je Ministerstvo obrany Slovenskej republiky zriadené zákonom č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky a delenie majetku Českej a Slovenskej federatívnej republiky upravoval Ústavný zákon č. 541/1992 Zb. a pri delení majetku vedeného v čl. 2 sa podľa čl. 3 ods. 1 zákona uplatňoval územný princíp, podľa ktorého prechádza majetok na ten nástupnícky štát, na území ktorého sa nachádza a teda k prechodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti došlo priamo zo zákona okamihom zániku Českej a Slovenskej federatívnej republiky. Existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení mal preukázanú tým, že zápisom vlastníckeho práva príslušným katastrálnym odborom dôjde k odstráneniu neistoty žalobkyne v jej právnom vzťahu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalobkyni priznal trovy konania vo výške 294,40 eur.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaných rozsudkom z 29. júna 2015 sp. zn. 8 Co 634/2014 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 269,12 eur. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa v celom rozsahu, za správne považoval jeho skutkové i právne závery a v celom rozsahu odkázal na jeho odôvodnenie, ktoré považoval za súladné s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. K odvolacím námietkam žalovaných uviedol, že na pojednávaní konanom 6. marca 2014 nedošlo k zmene petitu žaloby, ale iba k jeho spresneniu, a preto nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa o tejto zmene rozhodnúť uznesením. Mal za to, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu a spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv. Odvolací súd bol názoru, že vo veci je aktívne legitimovaný štát, ktorý svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti odvodzoval od údajov pozemkovej knihy, v ktorej je zápis - Československý štát - Ministerstvo národnej obrany a vzhľadom na zmeny ústredných štátnych orgánov od roku 1956 doposiaľ je jeho právnym nástupcom Ministerstvo obrany Slovenskej republiky. Vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobkyni priznal sumu 269,12 eur, keď mal za to, že žalobkyňa nepreukázala vykonanie cesty verejným hromadným prostriedkom 20. októbra 2011 (24,28 eur). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadli dovolaním žalovaní 1/ a 2/. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t. j. že im bola odňatá možnosť pred súdom konať a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom videli dovolatelia v tom, že okresný súd uznesením nerozhodol o zmene návrhu na začatie konania a na túto skutočnosť neprihliadol ani odvolací súd a tiež v tom, že súd prvého stupňa nevykonal nimi navrhované dokazovanie a vyhlásil dokazovanie za skončené. Z dovolania vyplýva tiež názor žalovaných, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď namietali vecnú aktívnu legitimáciu žalobkyne a konajúce súdy konanie nezastavili podľa § 104 ods. 2 O.s.p. a zároveň

nesprávne kvalifikovali nalievavosť právneho záujmu žalobkyne na určovacej žalobe. Rozhodnutie o trovách konania mali za nepreskúmateľné z dôvodu, že pri služobných cestách vykonaných žalobkyňou neboli predložené cestovné doklady v súlade s ustanoveniami platného práva a dôkaz - osvedčenie o evidencii vozidla považovali za nepostačujúci. Z týchto dôvodov navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Dovolatelia podali návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p.

Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaných nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [(§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaných nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok dovolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaných nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odhala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaní procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdili a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalovaní v dovolaní výslovne namietali vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorá mala spočívať v tom, že okresný súd nerozhodol o zmene návrhu na začatie konania, nevykonali nimi navrhované dôkazy, nezistil správne skutkový stav veci a jeho rozhodnutie ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či doplňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods.1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

Dovolatelia videli vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v tom, že postup prvostupňového súdu pri rozhodovaní o zmene návrhu nezodpovedá zákonným ustanoveniam, čím došlo k upretiu práva na ich súdnu ochranu, pretože nie je jasné, o akom návrhu mal súd rozhodovať.

Podľa § 95 ods. 1 O.s.p. navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene.

Zmena návrhu na začatie konania (žaloby) je základným dispozičným úkonom predmetom konania, je teda prejavom tzv. dispozičného princípu sporového konania. Zmena žaloby nie je len zmenou tzv. žalobného petitu. Žalobu v civilnom konaní treba vnímať ako komplexné podanie žalobcu, ktoré má spĺňať náležitosti podľa § 79 ods. 1 O.s.p. Pod zmenou žaloby tak treba chápať zmenu akejkoľvek náležitosti, ktorú žaloba má mať. Od tohto treba však odlišovať prosté odstránenie väd návrhu na začatie konania, najmä v prípade, keď súd postupuje podľa § 43 O.s.p. Nejde o zmenu žaloby ani v prípade, ak žalobca predkladá nové dôkazné návrhy, najmä so zreteľom na výsledok doterajšieho konania. Rovnako o zmenu žaloby nepôjde v prípade, ak žalobca rozšíri alebo zmení fakultatívnu právnu kvalifikáciu svojho nároku. Za zmenu žaloby treba považovať zmenu tzv. žalobnej žiadosti (petit žaloby), ktorá môže spočívať v zmene buď kvalitatívnej alebo kvantitatívnej stránky žalobnej žiadosti. Za kvalitatívnu zmenu petitu treba považovať tie situácie, keď žalobca, či už s poukazom na rovnaký (doteraz tvrdený) skutkový stav, prípadne skutkový stav zmenený a doplnený, požaduje niečo iné než pôvodne. Za kvantitatívnu zmenu žaloby treba považovať najmä pri žalobách na plnenie to, keď žalobca žiada buď niečo iné, alebo kvantitatívne viac, než žiadal v pôvodnej žalobe. V prípade, že súd zmenu žaloby pripustí, o zmene návrhu rozhodne uznesením, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, a to ani v prípade, ak ho vydal súd prvého stupňa (§ 202 ods. 3 písm. f/ O.s.p.); ak bolo uznesenie vyhlásené na pojednávaní, doručuje sa jeho písomné vyhotovenie len tým účastníkom, ktorí neboli prítomní pri jeho vyhlásení.

V prejednávanej veci sa žalobkyňa žalobou z 30. mája 2011 domáhala určenia, že je vlastníčkou parcely registra „C“ zapísanej na liste vlastníctve č. XX, vedenom na správe katastra O. pre obec O., katastrálne územie O. ako pozemok parcelné číslo XXXXX - zastavané plochy a nádvoria, o výmere 1905 m², na žalovaných 1/ a 2/, každý v podiele 1. Na pojednávaní konanom 6. marca 2014 žalobkyňa upresnila žalobný petit a žiadala, aby súd určil, že je výlučnou vlastníčkou parcely registra „C“ zapísanej na liste vlastníctve č. XX, vedenom na správe katastra O. pre obec O., katastrálne územie O. ako pozemok parcelné číslo XXXXX - zastavané plochy a nádvoria, o výmere 1905 m², na žalovaných 1/ a 2/, každý

v podiele 1.

Dovolací súd sa v predmetnej veci nestotožnil s námietkou žalovaných o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorá by mala za následok odňatie možnosti žalovaným konať pred súdom, v dôsledku nerozhodnutia o zmene návrhu na začatie konania, keď žalobkyňa už v návrhu na začatie konania v potrebnom rozsahu opísala skutkový dej, z ktorého vyvodzovala opodstatnenosť nároku uplatneného návrhom (právne ho kvalifikovala tak, že jej ide o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti), svoj nárok nevyvodzovala z úplne iných skutkových okolností (t. j. zo skutkových okolností odlišných od tých, ktoré uvádzala v návrhu na začatie konania) a teda jej upresnenie žalobného petitu nepredstavovalo zmenu návrhu na začatie konania, o ktorej by bol súd prvého stupňa povinný rozhodnúť.

Dovolatelia v danej veci namietali tiež to, že k procesnej vade v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. došlo postupom súdu pri vykonávaní dokazovania, keď okresný súd nevykonal nimi navrhované dôkazy a nezistil správne skutkový stav veci.

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď R 125/1999). Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok (len) neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), ktorá však zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Tzv. iná procesná vada (v § 237 ods. 1 O.s.p. neuvedená) je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad tejto prejednávanej veci.

Dovolací súd nezistil ani existenciu dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 129 ods. 1 a 2 O.s.p. okresným súdom v priebehu konania. Zamietnutie návrhu na doplnenie dokazovania nie je porušením citovaného ustanovenia, ktoré určuje procesné pravidlá postupu súdu pri vykonaní dokazovania listinou. Podľa citovaného ustanovenia sa dôkaz listinou v rámci pojednávania vykoná tak, že predseda senátu buď listinu prečíta alebo oznámi účastníkom konania jej obsah. Spôsob vykonania dôkazu musí byť zaznamenaný v zápisnici o pojednávaní. Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred okresným súdom dňa 11. decembra 2012 (č. l. 202) vyplýva, že okresný súd pri dokazovaní listinou postupoval v súlade s citovaným ustanovením, keď účastníkov oboznámil s obsahom písomných listinných dôkazov založených v spise (č. l. 203 - 206) a následne im vytvoril priestor, aby sa k vykonanému dokazovaniu vyjadrili (§ 123 O.s.p.). Ako už bolo vyššie uvedené je vecou súdu, aby sám posúdil, ktorý dôkaz navrhovaný účastníkom vykoná a ktorý je pre rozhodnutie vo veci irelevantný (§ 120 ods.1 O.s.p.). Samotným zamietnutím návrhu na dokazovanie totiž nedochádza k odňatiu žiadneho procesného práva účastníka. Rozhodnutie o zamietnutí návrhu na dokazovanie má charakter rozhodnutia, ktorým sa upravuje vedenie konania a nemusí obsahovať odôvodnenie (§ 169 ods. 2 O.s.p.). Okresný súd vo svojom rozhodnutí zamietnutie návrhov na ďalšie dokazovanie odôvodnil.

Pokiaľ žalovaní namietajú, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu

považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

Obsah dovolania svedčí o názore dovolateľov, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené a nimi uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, najvyšší súd dovolanie žalovaných v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol. Prítom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Pokiaľ žalovaní vo zvyšnej časti dovolania napadli výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, treba poukázať na to, že v tejto časti dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.); prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. Keďže dovolací súd nezistil v konaní odvolacieho súdu v tejto časti žiadnu procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p., bolo potrebné dovolanie voči výroku odvolacieho súdu o trovách konania odmietnuť v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.